

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. OSS-12747/2019-ERU

Jihlava 15. dubna 2021

Č. j.: 12747-13/2019-ERU

R O Z H O D N U T Í

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 91/5, 586 01 Jihlava, jako správní úřad věcně příslušný podle § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PoZE“), ve správním řízení vedeném pod sp. zn. OSS-12747/2019-ERU, zahájeném na návrh obchodní společnosti TERMO Děčín a.s., se sídlem Oblouková 958/25, Děčín I-Děčín, 405 02 Děčín, IČO: 64050882, ve věci sporu s obchodní společností OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318, podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“),

r o z h o d l t a k t o :

- I. Obchodní společnost OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318, je povinna obchodní společnosti TERMO Děčín a.s., se sídlem Oblouková 958/25, Děčín I-Děčín, 405 02 Děčín, IČO: 64050882, do tří dnů od právní moci rozhodnutí zaplatit peněžitou částku ve výši 3.442.964,06 Kč.**
- II. Obchodní společnost OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318, je povinna obchodní společnosti TERMO Děčín a.s., se sídlem Oblouková 958/25, Děčín I-Děčín, 405 02 Děčín, IČO: 64050882, do tří dnů od právní moci rozhodnutí uhradit zákonný úrok z prodlení z částky:**
 - 574.432,73 Kč od 10. března 2017 do zaplacení,
 - 688.263,19 Kč od 7. dubna 2017 do zaplacení,
 - 603.536,06 Kč od 10. května 2017 do zaplacení,
 - 622.077,33 Kč od 1. června 2017 do zaplacení,
 - 398.112,75 Kč od 7. června 2017 do zaplacení,
 - 229.761 Kč od 8. července 2017 do zaplacení,
 - 78.580,69 Kč od 8. srpna 2017 do zaplacení,
 - 235.484,81 Kč od 1. září 2017 do zaplacení,
 - 9.536,63 Kč od 15. září 2017 do zaplacení,
 - 3.178,88 Kč od 1. prosince 2017 do zaplacení.
- III. Obchodní společnost OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318, je povinna obchodní společnosti TERMO Děčín a.s., se sídlem Oblouková 958/25, Děčín I-Děčín, 405 02 Děčín, IČO: 64050882, k rukám JUDr. Jiřího Veliška, do tří dnů od právní moci rozhodnutí nahradit náklady řízení ve výši 6.292 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetický regulační úřad (dále též „ERÚ“) obdržel dne 19. prosince 2019 od obchodní společnosti TERMO Děčín a.s., se sídlem Oblouková 958/25, Děčín I-Děčín, 405 02 Děčín, IČO: 64050882 (dále též „navrhovatel“), zastoupené na základě plné moci JUDr. Jiřím Velíškem, advokátem (ev. č. ČAK 04951) ve společnosti Velíšek & Podpěra - advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Holečkova 105/6, 150 00 Praha 5 - Smíchov, návrh na zahájení řízení s obchodní společností OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318 (dále též „odpůrce“), týkajícího se podpory elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla (dále též „podpora z vysokoúčinné KVET“).

V rámci vyličení skutkových okolností případu navrhovatel uvedl, že je vlastníkem a provozovatelem výroby elektřiny a tepla (kogenerace) v provozovně označené jako TEPLÁRNA ŽELENICE na adrese Dělnická 1938/53, 405 02 Děčín (dále též „provozovna“), přičemž odpůrce zcela neoprávněně za období od 6. ledna 2017 do 3. července 2017 (dále též „rozhodné období“) odmítl vyplatit podporu z vysokoúčinné KVET formou zeleného bonusu ve výši 3.442.964,06 Kč.

Navrhovatel konstatoval, že z důvodu dožití technologického zařízení bylo v roce 2016 v rámci provozovny přistoupeno k výměně jedné ze tří tam situovaných kogeneračních jednotek, aniž by ovšem zároveň došlo k navýšení instalovaného či rezervovaného výkonu výroby elektřiny.

Navrhovatel byl názoru, že s odkazem na § 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 16/2016 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě (dále též „vyhláška o připojení“), nebylo třeba realizovat proces prvního paralelního připojení. Provozovatel příslušné distribuční soustavy - obchodní společnost ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín - Děčín IV-Podmokly, IČO: 24729035 (dále též „PDS“), přesto na nezbytnosti provedení prvního paralelního připojení trval, a proto jej dne 4. července 2017 za součinnosti navrhovatele též uskutečnil.

V rámci zaevidování výměny kogenerační jednotky v systému operátora trhu došlo ze strany PDS k potvrzení data prvního paralelního připojení výroby ke dni 4. července 2017, na základě čehož odpůrce následně sdělil, že podpora z vysokoúčinné KVET formou zeleného bonusu může být přiznána nejprve dnem 4. července 2017, protože je třeba vycházet z údajů obsažených v systému operátora trhu, konkrétně z data provedení prvního paralelního připojení.

Navrhovatel akcentoval, že v rozhodném období splnil veškeré podmínky pro přiznání podpory z vysokoúčinné KVET, když: a) dne 5. ledna 2017 nabylo právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence; b) bylo instalováno měřicí zařízení; c) není na místě přihlížet k datu prvního paralelního připojení za situace, kdy prokazatelně nedošlo k navýšení instalovaného ani rezervovaného výkonu výroby elektřiny, jak jednoznačně vyplynulo z navrhovatelem v řízení doloženého znaleckého posudku č. 280/2019/1, týkajícího se posouzení velikosti instalovaných elektrických výkonů výroby elektřiny na adrese Dělnická 1938/53, 405 02 Děčín 2 - Želenice.

V daném kontextu navrhovatel odkázal též na dopis PDS ze dne 18. dubna 2018, obsahující informaci, že v této konkrétní věci je datum 4. července 2017 irelevantní a jako takové by v systému operátora trhu nemělo figurovat. Vedle toho odkázal též na rozhodnutí

ERÚ č. j. 10510-19/2014-ERU ze dne 15. května 2015, v němž byl přijat závěr, že pro účely výplaty podpory je rozhodující naplnění zákonných předpokladů pro vznik práva na podporu, a nikoli evidence údajů v systému operátora trhu.

Vzhledem k výše uvedené argumentaci o existenci práva na podporu z vysokoúčinné KVET se proto navrhovatel domáhal zaplacení peněžité částky ve výši 3.442.964,06 Kč, jež mu za rozhodné období po právu přísluší. Vedle toho navrhovatel uplatnil též příslušenství pohledávky, konkrétně zákonný úrok z prodlení z jednotlivě specifikovaných částek, včetně požadavku náhrady nákladů řízení; to vše do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

V rámci oznámení o zahájení správního řízení vyzval ERÚ k vyjádření obchodní společnost OTE, a.s. Odpůrce v první řadě odkázal na informaci sdělenou ERÚ v písemnosti č. j. 03968-150/2014-ERU v tom smyslu, že v provozovně TEPLÁRNA ŽELENYCE došlo k výměně kogenerační jednotky s elektrickým výkonem 1,61 MW a s tepelným výkonem 1,993 MW za kogenerační jednotku s elektrickým výkonem 1,78 MW a s tepelným výkonem 1,926 MW.

Na základě poskytnuté informace následně odpůrce dovodil, že došlo k naplnění hypotézy § 12 odst. 1 písm. b) zákona o PoZE; šlo tedy o uvedení nové výroby elektřiny do provozu, k čemuž bylo nezbytné provést první paralelní připojení, ke kterému prokazatelně došlo až dne 4. července 2017. Odpůrce byl tudíž přesvědčen, že z tohoto důvodu nelze podporu z vysokoúčinné KVET vyplatit zpětně za období, které požadoval navrhovatel.

V daném kontextu odkázal odpůrce též na stanoviska ERÚ č. 1/2013 a č. 10/2018, jakož i na § 8 vyhlášky č. 145/2016 Sb., o vykazování elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů), z nichž dovozuje nutnost provedení prvního paralelního připojení.

Ve vztahu ke sdělení PDS ze dne 18. dubna 2018 odpůrce konstatoval, že PDS požadoval provedení prvního paralelního připojení poté, co navrhovatel započal s procesem registrace v systému operátora trhu. Ve vztahu k doloženému znaleckému posudku odpůrce nastínil eventualitu, že výroba elektřiny mohla být provozována v rozporu s udělenou licenci. Odpůrce uzavřel, že navrhovatel v rozhodném období nesplnil podmínky pro výplatu podpory z vysokoúčinné KVET, a proto nelze návrhu na zahájení řízení vyhovět.

II. Posouzení věci

Obecně je předmětem řízení uplatněný nárok, který je vymezen předmětem (petitem) a základem, který tvoří právně relevantní skutečnosti, na nichž určitý subjekt svůj nárok zakládá. Předmětem tohoto řízení je uplatněný nárok zformulovaný v petitu, kterým se navrhovatel domáhá po odpůrci zaplacení peněžité částky ve výši 3.442.964,06 Kč s příslušenstvím (úrokem z prodlení z jednotlivě specifikovaných částek) a přiznání náhrady nákladů řízení.

Podle § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona platí, že ERÚ rozhoduje spory týkající se elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla. Podle § 52 odst. 1 zákona o PoZE rozhoduje ERÚ spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla.

Navrhovatel je držitelem licence č. 110100774 na výrobu elektřiny a licence č. 310100420 s předmětem podnikání: výroba tepelné energie, na jejichž základě získal oprávnění k podnikatelské činnosti (kombinovaná výroba elektřiny a tepla) ve vymezených provozovnách, tedy mimo jiné též pro provozovnu Želenice, která je relevantní z hlediska tohoto řízení.

Odpůrce naproti tomu je držitelem (výlučné) licence na činnosti operátora trhu č. 150504700, tedy subjektem ze zákona povinným hradit výrobcům elektřiny zelený bonus na elektřinu z vysokoúčinné KVET [srov. § 20a odst. 4 písm. u) energetického zákona]. Pokud o to výrobce požádá, je operátor trhu povinen, na základě vyúčtování hradit výrobcí zelený bonus na elektřinu z vysokoúčinné KVET (§ 9 odst. 3 zákona o PoZE).

Navrhovatel za období od 6. ledna 2017 do 3. července 2017 vůči odpůrci uplatnil nárok vyplývající z práva na podporu z vysokoúčinné KVET formou zeleného bonusu, nicméně tento jej odmítl a neuznal, neboť pro výplatu podpory dle jeho přesvědčení neexistovaly podmínky, resp. v rozhodném období nebyly naplněny zákonné předpoklady.

V posuzovaném případě jde o spor týkající se podpory elektřiny z vysokoúčinné KVET, takže věcná příslušnost a rozhodovací pravomoc ERÚ je založena.

a) Posouzení ne/existence práva na podporu

Jádrum posouzení je zodpovězení otázky, zda navrhovateli v mezidobí od 6. ledna 2017 do 3. července 2017 ve vztahu k výrobně elektřiny (nebo specifikovanému zařízení), resp. tam vyrobené elektřině příslušelo právo na podporu z vysokoúčinné KVET, či nikoli, jak oponuje odpůrce, který byl toho názoru, že výměnou kogenerační jednotky došlo k navýšení výkonu energetického zařízení, tudíž šlo o výrobu elektřiny nově uvedenou do provozu ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o PoZE.

Energetickému regulačnímu úřadu je z úřední činnosti, týkající se rozhodování v licenčních řízeních (číslo spisu P3497/2001/300) známo, že navrhovateli bylo dne 18. prosince 2001 vydáno rozhodnutí o udělení licence č. 110100774 (změna č. 001), v němž ve vztahu k provozovně evid. č. 2 „TEPLÁRNA ŽELENICE“ bylo uvedeno následující:

Celkový instalovaný výkon v MW			
ELEKTRICKÝ	4,830	TEPELNÝ	18,100
POČET ZDROJŮ			3
kogenerační jednotky	4,830	kogenerační jednotky	18,100

V předmětném licenčním spisu bylo založeno kolaudační rozhodnutí ze dne 10. června 1998, z něhož je zcela patrné, že stavba byla dokončena před termínem vydání tohoto rozhodnutí, což evokuje, že umístěné technologické vybavení nutně muselo být pořízeno nejpozději v první polovině roku 1998, resp. spíše v předcházejícím období, nikoli však později.

V tomto konkrétním případě šlo o soustrojí JENBACHER JMS 616 GS-N.LC, typ motoru: J 616 GS-CO2, vyrobený v roce 1997, jak plyne jednak z písemnosti ve věci provozně bezpečnostního doporučení pro plynová soustrojí ze dne 13. května 2001, a jednak přímo ze štítku zařízení (viz Baujahr). Jde o podklady založené v licenčním řízení vedeném pod spisovou značkou LIC-14579/2010-ERU (ve věci změny licence č. 006).

Z výše uvedených podkladů se jednoznačně podává, že rok výroby motoru připadl na rok 1997. Toto zjištění může být relevantní právě v rámci posuzování eventuality

rekonstrukce, potažmo modernizace, jak v řízení tvrdil odpůrce, nebo snad výměny či prosté opravy, k čemuž naopak inklinoval navrhovatel.

V rámci licenčního řízení vedeného pod sp. zn. LIC-12873/2016-ERU bylo dne 3. ledna 2017 vydáno rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence č. 110100774 (změna 008), evidováno pod č. j. 12873-18/2016-ERU, v němž ohledně provozovny „TEPLÁRNA ŽELENNICE“ bylo uvedeno následující:

Typ zdroje	El. výkon	Tep. výkon	KVET
plynový a spalovací	1,61000	1,99300	Ano
plynový a spalovací	1,61000	1,99300	Ano
plynový a spalovací	1,78000	1,92600	Ano
Celkový instalovaný výkon provozovny MW			
		Elektrický	Tepelný
Celkový		5,00000	5,91200
Plynový a spalovací		5,00000	5,91200
Počet zdrojů		3	

Z uvedeného rozhodnutí (oproti předchozím změnám) v rámci provozovny nově vyplynula rozdílnost v instalovaném výkonu jedné ze tří tam situovaných kogeneračních jednotek [navýšení z 1610 kW na současných 1780 kW - viz foto štítku generátorového soustrojí doloženého pod č. j. 12873-7/2016-ERU, přičemž šlo o faktické omezení výkonu nově instalované kogenerační jednotky na žádost navrhovatele, jak vyplynulo z protokolu o komplexním vyzkoušení díla ze dne 19. května 2016 (č. j. 12873-15/2016-ERU)], čímž zároveň došlo k navýšení celkového instalovaného výkonu (z předchozích 4,83000 MW na 5,00000 MW). Byla tedy instalována (zapojena) nová kogenerační jednotka o vyšším instalovaném výkonu oproti kogenerační jednotce stávající (měněné).

Energetický regulační úřad je toho názoru, že pro správné posouzení věci je nutné zodpovědět, resp. naplnit obsahem pojmy jako „provozovna“, „výrobní elektrárna“ a „výrobní zařízení (zdroj)“, protože jsou často používány synonymně, a to i v rozdílném kontextu.

Co se týče pojmu provozovna, ten v sektorové úpravě energetiky není legálně definován. Slovo „provozovna“ sémanticky značí „provozní složku podniku (pro výrobu nebo jinou hospodářskou činnost)“ (Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost. Academia Praha: 2000, s. 317).

Podle § 7 vyhlášky č. 8/2016 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, platí, že provozovna se v dokladech přikládaných k žádosti o udělení licence vymezuje údaji, podle kterých je možné jednoznačně určit energetické zařízení, na němž je vykonávána nebo má být vykonávána licencovaná činnost výroby elektřiny.

Ve svém souhrnu jde nejprve o soubor znaků formálně umožňujících jednoznačnou identifikaci prostoru a specifikaci tam umístěného energetického zařízení. Provozovna ve své celistvosti je ovšem pojmem nepoměrně širším, protože zahrnuje též faktický výkon podnikatelské činnosti. Z vymezení provozovny se tedy podává, že jde o prostor, v němž je vykonávána (objektivně může být vykonávána) podnikatelská činnost (na základě oprávnění založeného pravomocným rozhodnutím o udělení licence), v tomto případě výroba elektřiny z vysokoúčinné KVET, což značí, že pojmy provozovna a výrobní elektrárna nejsou a nemohou být obsahově totožné.

Provozovnu lze tedy chápat ve smyslu existence struktury obsahující minimální míru organizace a určitou stabilitu s cílem výkonu hospodářské činnosti. Jakousi infrastrukturu umožňující stále a soustavně vykonávat profesní činnost v určitém blíže vymezeném prostoru. Obsahuje tedy sepětí více znaků či prvků. Tento pojem tak v sobě zahrnuje jak znak materiální (uvedení výroby do provozu, tj. faktická činnost přeměny energie a její následné dodávky), tak znak formální (licence na výrobu elektřiny), zakládající oprávnění k výkonu licencované činnosti (s předmětem podnikání výroba elektřiny a tepla); to vše vztaženo k jednoznačně specifikovanému územnímu a technickému vymezení.

Podnikatelská činnost (vztahující se k provozovně) ovšem fakticky zahrnuje další rozličnou škálu činností než pouze činnost samotné výroby elektřiny a tepla. Provozovna může a zpravidla i zahrnuje rovněž další věci. Tyto věci v provozovně se nacházející s výrobou elektřiny a tepla přímo nesouvisejí, např. oplocení, vrátnice, neboť se podpůrně vztahují k zabezpečení vlastní činnosti.

Energetický regulační úřad je proto toho názoru, že pojmy „*provozovna*“ a „*výrobní elektřiny*“ nejsou, resp. nemohou být obsahově totožné či vzájemně zaměnitelné, tudíž je třeba mezi nimi činit patřičného významového rozdílu. Optikou výše prezentovaného náhledu je potom zřejmé, že v jedné provozovně může být lokalizováno více (nikoli vždy nutně totožných) výroben elektřiny, dokonce často obsahujících i více výrobních zařízení.

Určité významové nuance lze taktéž vysledovat též mezi pojmy „*výrobní elektřiny*“ a „*výrobní zařízení (zdroj)*“. V první řadě je třeba konstatovat, že zákon o PoZE sousloví „*výrobní zdroj*“ blíže nedefinuje, a to na rozdíl od pojmu „*výrobní elektřiny z podporovaných zdrojů*“ [§ 2 písm. 1)]. Legální definice výroby elektřiny jako energetického zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení, je následně obsažena v § 2 odst. 2 písm. a) bodu 18. energetického zákona.

Dikce zákona o PoZE ovšem obsahuje zmínku o výrobním zařízení, a to přímo v souvislosti s legální definicí kombinované výrobou elektřiny a tepla jako přeměny primární energie na energii elektrickou a užitečné teplo ve společném současně probíhajícím procesu v jednom výrobním zařízení [2 písm. g)], zprostředkovaně pak ve vztahu k technologické vlastní spotřebě elektřiny, která je definována jako spotřeba elektrické energie na výrobu elektřiny v hlavním výrobním zařízení i pomocných provozech, které s výrobou elektřiny přímo souvisejí [§ 2 písm. u)].

Z kombinace výše uvedeného lze selektovat, že součástí výroby elektřiny je vždy výrobní zařízení, jinak by o přeměně energie [dikce zákona o PoZE pojem „*zdroj*“ užívá ve smyslu označení a povahy vstupující (primární) energie, která je v určitém technickém zařízení a patřičném technologickém procesu následně přeměněna na elektřinu či jinou výslednou a podporovanou formu energie] nebylo možné vůbec uvažovat. Platí tedy základní premisa, že výrobní elektřiny musí minimálně obsahovat výrobní zařízení.

Výrobní elektřiny ovšem může být tvořena více výrobními zařízeními. V tomto směru lze odkázat na § 7 písm. e) vyhlášky č. 8/2016 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, které mezi údaje identifikující provozovnu zahrnuje v případě výroby elektřiny údaje o každém jednotlivém výrobním zdroji elektřiny. Byť je užito

pojmu „výrobní zdroj“, optikou zákonného podkladu je evidentní, že tento pojem je nutno chápat jako synonymní k pojmu „výrobní zařízení“.

Daný závěr je podpořen též dikcí § 2 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 9/2016 Sb., o postupech registrace podpor u operátora trhu a provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (registrační vyhláška), která stanoví, že výrobce nebo výrobce tepla provádí registraci podpory v systému operátora trhu postupem zaevidování údajů o výrobně, výrobním zdroji nebo výrobně tepla. Výrobním zdrojem elektřiny se pak rozumí zařízení výrobní elektřiny určené pro výrobu elektřiny, charakterizované údaji podle přílohy č. 2 (srov. § 4 odst. 1 registrační vyhlášky).

Podle § 6 odst. 1 zákona o PoZE mj. platí, že pro účely stanovení podpory elektřiny z vysokoúčinné KVET se za elektřinu z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla považuje elektřina vyrobená ve společném procesu spojeném s dodávkou užitečného tepla v zařízení, na které ministerstvo vydalo osvědčení o původu elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla.

Pakliže v citované normě je uvedeno toliko slovo „zařízení“, je tím z povahy věci myšleno sousloví „výrobní zařízení“, a to ve smyslu kogenerační jednotky, protože osvědčení o původu elektřiny z vysokoúčinné KVET se vydává pro kogenerační jednotku (srov. § 5 odst. 1 vyhlášky č. 37/2016 Sb., o elektřině z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a elektřině z druhotných zdrojů).

Ze skutkových okolností případu vyplynulo, že fakticky došlo ke změně, když v rámci výrobní byla zapojena (nová) kogenerační jednotka o vyšším instalovaném výkonu oproti kogenerační jednotce stávající (měněné), kterou je nutno patřičně posoudit a vyvodit z ní odpovídající důsledky.

Co se týče vlastního důvodu instalace nové kogenerační jednotky (výrobního zařízení), dle tvrzení odpůrce tím nebylo vyloučeno naplnění předpokladů § 12 odst. 1 písm. b) zákona o PoZE, dle kterého mj. platí, že za uvedení výrobní elektřiny do provozu se považuje též ukončení rekonstrukce technologické části stávající výrobní elektřiny, nebo ukončení modernizace, zvyšující technickou a ekologickou úroveň stávající výrobní elektřiny na úroveň srovnatelnou s nově zřizovanými výrobními elektřinami; za rekonstrukci nebo modernizaci se nepovažuje oprava nebo údržba výrobní elektřiny dle požadavků na úpravy výrobní vyvolaných právními předpisy.

Šlo o stěžejní argumentaci odpůrce, na jejímž základě nebyla podpora z vysokoúčinné KVET v rozhodném období navrhovateli poskytována.

Jak již bylo v řízení prokázáno, motor soustrojí byl vyroben v roce 1997, což samo o sobě značí odpovídající zastaralost zařízení a predikuje možnou chybovost či zvýšené nároky na opravy a údržbu. Navrhovatel ve správním řízení uvedl, že nutnost výměny kogenerační jednotky vyplynula z dosažení limitu provozních hodin v rozsahu 60.000, kdy se provádí buď generální oprava, anebo z ekonomických důvodů (nákladnost takové opravy) dochází rovnou k výměně celé kogenerační jednotky. Žádost o změnu licence ze dne 25. listopadu 2016 byla podána právě z důvodu výměny původního technologického zařízení za nové.

V tomto případě nešlo o opravu, nýbrž o změnu jak v parametru instalovaného výkonu jednoho výrobního zařízení (navýšení), tak v „kvalitě“ jeho technologie, a to na vyšší úroveň (ve vztahu k předchozí kogenerační jednotce), resp. úroveň srovnatelnou ve vztahu k podobným zařízením (stejných parametrů, roku výroby, potažmo dosahované účinnosti). Došlo tedy k nahrazení části hmotného majetku modernější částí za účelem odstranění následků opotřebení a zastarání vlivem technického vývoje.

Stručně řečeno, navrhovatel u výrobního zařízení provedl přizpůsobení nové době, což sémanticky odpovídá pojmu modernizace (Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost. Academia Praha: 2000, s. 185). Uvedené koresponduje s vyjádřením stavebního úřadu Magistrátu města Děčín ze dne 9. listopadu 2016, evidované pod č. j. 12873-8/2016-ERU, vydaným k „*problematice výměny původního technologického zařízení ... za nové zařízení s modernější technologií*“).

Provedená modernizace výrobního zařízení nicméně měla ten důsledek, že došlo ke změně technických parametrů výroby elektřiny, konkrétně k navýšení jejího celkového instalovaného výkonu. V tomto směru by potom bylo možné uvažovat o rekonstrukci výroby elektřiny, protože došlo k regeneračnímu zásahu do technického a technologického řešení výroby elektřiny, resp. její části. Nelze ovšem opominout, že výroba elektřiny se skládá ze tří výrobních zařízení, přičemž zbývající dvě výrobní zařízení se nacházela na samé hranici jejich životnosti. Provedený zásah proto u výroby elektřiny nevedl k dosažení soudobých parametrů.

Energetický regulační úřad především poukazuje na to, že § 12 odst. 1 písm. b) zákona o PoZE, konkrétně větu za středníkem (z níž odpůrce při svém rozhodnutí ohledně neposkytnutí podpory z vysokoúčinné KVET vycházel), nelze posuzovat izolovaně, nýbrž v kontextu celého zákonného pravidla.

Věta předchozí § 12 písm. b) zákona o PoZE stanoví nutnost zachování výše výnosů za jednotku elektřiny z obnovitelných zdrojů při podpoře od roku uvedení výroby elektřiny do provozu po dobu trvání práva na podporu jako minimální s pravidelným ročním navýšením o 2 %; to neplatí pro výrobu elektřiny využívající biomasu nebo bioplyn nebo biokapaliny. Odstavec 1 odkazované normy (srov. „*Úřad stanoví ... v daném kalendářním roce na následující kalendářní rok výkupní cenu samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů ...*“) je taktéž použitelný ve vztahu elektřině z obnovitelných zdrojů, a to ve smyslu pravidel pro určování podpory formou výkupní ceny.

Z provedeného výkladu tak nade vši vyplývá, že v případě § 12 odst. 1 zákona o PoZE jde o pravidla vztahující se toliko k elektřině vyrobené z obnovitelných zdrojů. Těmito ve smyslu legální definice se rozumí obnovitelné nefosilní přírodní zdroje energie, jimiž jsou energie větru, energie slunečního záření, geotermální energie, energie vody, energie půdy, energie vzduchu, energie biomasy, energie skládkového plynu, energie kalového plynu z čistíren odpadních vod a energie bioplynu [§ 2 písm. a)].

Ze žádostí o změnu o udělení licence ze dne 23. listopadu 2016 (viz seznam jednotlivých provozoven) se podává, že jako druh paliva (zdroj energie) má být užit zemní plyn, kterýžto však nekonvenuje definici „obnovitelný zdroj“, neboť není zahrnut mezi tam vyjmenované formy energie.

Skutkové okolnosti případu jsou tedy odlišné, vylučující jeho podřaditelnost pod rozsah § 12 odst. 1 zákona o PoZE, což ve výsledku značí nutnost dané pravidlo neaplikovat (viz § 12 odst. 4 *in fine* zákona o PoZE).

Vedle toho je nezbytné poukázat na okolnost, že v rámci právní úpravy podpory z vysokoúčinné KVET má pojem rekonstrukce význam toliko ve vztahu k výrobnám elektřiny s celkovým instalovaným výkonem kogeneračních jednotek nad 5 MWe [srov. bod 3.3.4. cenového rozhodnutí č. 5/2016, kterým se stanovuje podpora pro podporované zdroje energie, ve znění pozdějších předpisů], což však také není posuzovaný případ.

Optikou provedené aplikace a interpretace práva je tak zřetelné, že argumentace odpůrce je lichá, a tudíž bez právní relevance. Nelze potom argumentovat ani výkladovým stanoviskem ERÚ č. 10/2018, které obsahuje výkladovou specifikaci obsahu zákonné normy, která se neaplikuje. Stejně tak odpůrcem zmiňované výkladové stanovisko č. 1/2013 se v tomto případě neuplatní, neboť se vztahuje k jinému typu výroben elektřiny (bioplynovým stanicím).

Nyní zbývá posoudit okolnost provedení prvního paralelního připojení ze strany PDS, na níž odpůrce navázal poskytování podpory z vysokoúčinné KVET.

Navrhovatel s PDS v průběhu roku 2006 uzavřel smlouvu č. 98106_2_3_905003 o připojení výroby elektřiny k distribuční soustavě do sítě VN a VVN, ve které ve vztahu k výrobně elektřiny byl sjednán rezervovaný výkon 5000 kW (šlo o jednu z obligatorních náležitostí smlouvy o připojení).

Ve smlouvě o připojení z roku 2006 byla taktéž sjednána hodnota zdánlivého výkonu (5 652 kVA), kterýžto je vždy vyšší než výkon činný, takže parametr instalovaného výkonu je z ní odvoditelný.

Navrhovatel v řízení doložil znalecký posudek č. 280/20/19/1, vypracovaný dne 12. července 2019 panem [REDAKCE], znalcem z oborů elektrotechnika a energetika, týkající se posouzení velikosti instalovaných elektrických výkonů výroby elektřiny na adrese Dělnická 1938/53, 405 02 Děčín 2 - Želenice.

Mezi okruh posuzovaných odborných otázek náleželo posouzení výše instalovaného výkonu uvedeného ve smlouvě o připojení č. 98106_2_3_905003 po přepočtení na jednotky kW. V rámci posouzení dospěl znalec k závěru, že smluvně dohodnutý instalovaný výkon výroby elektřiny se pohyboval v rozmezí od $P_1 = 5\,369,4$ kW až $P_2 = 5\,652$ kW.

Zjištěné smluvně vymezené rozmezí dané hodnoty ovšem nekorespondovalo s faktickým instalovaným výkonem výroby elektřiny umístěné v provozovně, který byl nižší, a to konkrétně ve výši 4,83 MW [srov. rozhodnutí ve věci změny licence (číslo 005) vydané pod č. j. P3497/2001/300 dne 19. prosince 2003].

V reakci na provedené změny ve výrobně elektřiny posléze PDS předložil navrhovateli návrh smlouvy o připojení výroby k distribuční soustavě vysokého (VN) nebo velmi vysokého napětí (VVN) č. 17_VN_1008094314, jím signovanou dne 17. ledna 2017, kterou následně navrhovatel akceptoval.

V rámci technických podmínek připojení bylo mimo jiné sjednán celkový instalovaný výkon: 5000 kW, rezervovaný výkon 5000 kW, s tím, že jsou instalována tři výrobní zařízení, dvě o instalovaném výkonu 1610 kW, zbývající o instalovaném výkonu 1780 kW [srov. čl. III.

body 2) a 3) smlouvy o připojení].

Podle § 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky o připojení platí, že podmínkou připojení zařízení k distribuční soustavě je pouze smlouva o připojení mezi žadatelem a provozovatelem distribuční soustavy v případě, že nedochází ke změně technických podmínek připojení při nahrazení nebo úpravě výrobní, kdy nedochází k překročení stávající sjednané výše rezervovaného výkonu nebo ke změně druhu výrobní nebo ke zvýšení instalovaného výkonu výrobní při zachování standardních podmínek přenosu nebo distribuce elektřiny.

Aby právním titulem připojení v případě nahrazení nebo úpravy výrobní elektřiny zůstala stávající smlouva o připojení, postačovala absence změn technických podmínek připojení za současného splnění navazujících vymezených podmínek.

Optikou jazykového výkladu citované normy, resp. dle pravidel výrokové logiky je dále (v části navazujících podmínek) třeba v případě užití spojky „nebo“ uvažovat o disjunkci, kdy výrok je pravdivý, pokud je pravdivý alespoň jeden výrok. Jde tedy o souřadnost (parataxi), kdy dva syntaktické prvky jsou spojeny tak, že ani jeden není gramaticky ani významově závislý na druhém, oba mají stejnou platnost a mohou existovat samostatně.

Mezi okruh technických podmínek připojení náleželo: 1. charakteristiky požadavku na připojení, 2. technické požadavky na vybavení místa připojení, 3. technické požadavky na připojení výrobní elektřiny, a 4. technické požadavky na zařízení pro přenos informací pro potřeby dispečerského řízení [srov. § 2 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 401/2010 Sb., o obsahových náležitostech Pravidel provozování přenosové soustavy, Pravidel provozování distribuční soustavy, Řádu provozovatele přepravní soustavy, Řádu provozovatele distribuční soustavy, Řádu provozovatele zásobníku plynu a obchodních podmínek operátora trhu, ve znění do 31. prosince 2017].

K žádné změně vyjmenovaných technických podmínek připojení nedošlo, neboť faktické navýšení instalovaného výkonu výrobní elektřiny, jak již bylo prokázáno, nedosáhlo (nepřevýšilo) parametr instalovaného výkonu, sjednaný v rámci smlouvy o připojení z roku 2006. V posuzovaném případě, resp. v rámci další navazující podmínky nedošlo ani k překročení (stávající) sjednané výše rezervovaného výkonu, neboť tento byl posléze sjednán v identické výši (zůstal stejný). Tyto přijaté závěry ve svém souhrnu značí, že novou smlouvu o připojení nebylo nutné vůbec uzavírat.

V tomto případě proto nemohlo jít ani o první paralelní připojení, kteréžto je nutné chápat ve smyslu prvotního připojení výrobní elektřiny k distribuční soustavě, protože tato již v minulosti připojena byla.

Uvedeného si zřejmě byl vědom též PDS, když v písemnosti ze dne 18. dubna 2018, adresované odpůrci, explicitně užil přídavného jména „kontrolní“ (srov. „v tomto případě se však mělo uvést datum uvedení zdroje do provozu datum prvního paralelního připojení 1. 1. 1996 ... Pro úplnost Vás tímto informujeme, že u daného zdroje bylo provedeno kontrolní první paralelní připojení rovněž dne 4. července 2017, a to s ohledem na výměnu jedné dosluhující KGJ za novou z celkových tří KGJ osazených na zdroji ... Navíc v rámci výrobní došlo ke snížení instalovaného výkonu, rezervovaný výkon zůstal beze změn.“

Není ovšem již pravdou, jak uvedl PDS, že došlo ke snížení instalovaného výkonu výrobní elektřiny (ten byl naopak navýšen), došlo toliko ke snížení původně sjednané výše

instalovaného výkonu (odvozeného z výkonu rezervovaného), který v rámci předchozí smlouvy o připojení neodpovídal skutečnosti (nutno však podotknout, že tento parametr nemusel být ve smlouvě o připojení dříve ani uváděn).

Termín 4. července 2017 tak v otázce založení práva na podporu z vysokoúčinné KVET, resp. poskytování podpory nemůže být rozhodující, neboť nešlo o první paralelní připojení, či o nové uvedení výrobní elektřiny do provozu, což eliminuje kruciální argumenty odpůrce. Základ nároku tedy existuje a zbývá posoudit jeho výši.

b) Otázka jistiny a příslušenství

Dne 5. ledna 2017 nabylo právní moci rozhodnutí č. j. 12873-18/2016-ERU ze dne 3. ledna 2017 o změně rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny (změna č. 008), která reflektovalo výměnu kogenerační jednotky. Oprávněním k výkonu podnikatelské činnosti tedy navrhovatel pro rozhodné období disponoval. Za tuto dobu ve výrobním zařízení vyprodukoval celkem 2.810,583 MWh elektřiny, za které nárokuje podporu z vysokoúčinné KVET ve výši 3.442.964,06 Kč.

Odpůrce v řízení nezpochybnil, že by navrhovatel vykázané množství elektřiny nevyrobil, že by ve vztahu k výrobnímu zařízení nebylo vydáno osvědčení o původu elektřiny vyrobené z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny, či by snad nemělo jít o dosažení stanovené úspory primární energie. Tyto skutečnosti lze proto v řízení (s ohledem na procesní povinnosti stran) považovat za nastalé a směrodatné.

V daném období účinné cenové rozhodnutí 5/2016 stanovilo, že podpora z vysokoúčinné KVET, resp. roční zelený bonus na elektřinu z KVET se skládá ze dvou sazeb - základní a doplňkové.

Základní sazba pro výrobní uvedené do provozu do 31. prosince 2012 o obdobných technických parametrech činila 770 Kč/MWh (řádek 706). Doplňková sazba potom byla stanovena na 455 Kč/MWh. V souhrnu šlo o částku 1.225 Kč.

Vynásobením zjištěné hodnoty s množstvím vyrobené elektřiny to celkově činí peněžitou částku ve výši 3.442.964,175 Kč, což v podstatě koresponduje s výší podpory z vysokoúčinné KVET uplatňovanou navrhovatelem, která je však o něco nižší. S přihlédnutím k dispoziční zásadě byla přiznána částka nárokováná, nikoli v řízení zjištěná (výrok I.).

Co se týče uplatněného příslušenství, specifikované částky jej tvořící v souhrnu přesahují výši požadované jistiny (opětovně jde o marginální rozdíl, který se navíc pohybuje v mezích částky v řízení zjištěné), přičemž jejich splatnost (od níž zákonný úrok počíná) byla navrhovatelem odvozena od pravidel obsažených v obchodních podmínkách odpůrce.

Odpůrce ve vztahu k příslušenství nenamítal ničeho, čím by jej jakkoli zpochybnil. Z tohoto důvodu proto ERÚ návrhu na zahájení řízení vyhověl taktéž v této části a požadované příslušenství přiznal (výrok II.).

c) Rozsah náhrady nákladů řízení

Problematika nákladů správního řízení je upravena obecně v § 79 správního řádu. Náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování.

Zvláštní úprava pro sporné řízení je obsažena v § 141 odst. 11 správního řádu, podle kterého platí, že ve sporném řízení přiznává správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.

Ve sporném řízení dominuje zásada úspěchu ve věci, přičemž ve výrokové části rozhodnutí bylo návrhu na zahájení řízení vyhověno.

Odměny advokátů za zastupování ve správním řízení upravuje vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

Odměna advokáta za poskytování právních služeb se řídí jeho smlouvou s klientem; není-li odměna advokáta takto určena, řídí se ustanoveními této vyhlášky o mimosmluvní odměně. Při stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se klientovi přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu, se výše odměny advokáta určí podle ustanovení o mimosmluvní odměně. Advokát má vedle nároku na odměnu též nárok na náhradu hotových výdajů a na náhradu za promeškaný čas za podmínek a ve výši stanovené touto vyhláškou.

Podle § 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb. platí, že výše mimosmluvní odměny se stanoví podle sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby a podle počtu úkonů právní služby, které advokát ve věci vykonal.

Podle § 10 odst. 1 předmětné vyhlášky se při zastupování ve správním řízení, včetně řízení o přestupcích nebo o jiných správních deliktech, považuje za tarifní hodnotu částka 5000 Kč, když ve smyslu ustanovení § 7 bodu 3. téže vyhlášky sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty přes 1 000 Kč do 5 000 Kč činí 1 000 Kč.

Převzetí a příprava zastoupení je prvním účtovatelným úkonem a vždy předchází ostatní úkony právní služby. Jeho součástí bývá podpis plné moci a souhrnná informace, kterou poskytne klient advokátovi, bez ohledu na to, jak dlouho úkon trvá (srov. Kovářová, D., Tichá H. Komentář k § 11. In: Kovářová, D. a kol. Odměna advokáta: komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 209-210).

Právní zástupce v řízení učinil celkem čtyři písemné úkony, a sice podal návrh na zahájení řízení, dále pak tři písemná vyjádření.

Vedle návrhu na zahájení řízení lze navazující dva písemné úkony, týkající se přijetí protiargumentace k tvrzením protistrany, za účelně vynaložené náklady považovat, protože šlo o prostředek procesní obrany. Třetí písemné podání, nadepsané jako závěrečné shrnutí argumentace navrhovatele, jak název sám napovídá, ovšem již neobsahovalo žádné nové argumenty, šlo spíše o výsledek sumarizace předchozí argumentace navrhovatele. Za tohoto stavu věci tak o účelně vynaložený náklad jít nemohlo, proto ve vztahu k němu ERÚ odpovídající náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Souhrnně jde tedy o čtyři úkony právní služby oceněné částkou 1.000 Kč, což celkem činí 4.000 Kč.

Podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. náleží advokátu náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie.

Podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. platí, že nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce jako náhradě výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné, činí tato částka 300 Kč na jeden úkon právní služby.

Paušální částka náhrady hotových výdajů náleží ke každému úkonu právní služby. S ohledem na okolnost přiznání náhrady nákladů u čtyř úkonů právní služby činí vypočtená částka 1.200 Kč bez DPH.

Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená dle ustanovení § 37 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1.092 Kč.

Obchodní společnosti TERMO Děčín a.s., se sídlem Oblouková 958/25, Děčín I-Děčín, 405 02 Děčín, IČO: 64050882, se tak pro účely náhrady nákladů řízení přiznává peněžitá částka v celkové výši 6.292 Kč (výrok III.).

P o u č e n í o o p r a v n ě m p r o s t ř e d k u :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

JUDr. Zdeněk Zdvihál
oprávněná úřední osoba
oddělení sporných a schvalovacích řízení

Rozdělovník: TERMO Děčín a.s., prostřednictvím JUDr. Jiřího Velíška
OTE, a.s.